

Sygn. akt III CZ 52/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J. B.
przy uczestnictwie M. B.-Z., T. B., J. S., W. S. i M. S.
o zniesienie współwłasności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 grudnia 2015 r.,
zażalenia uczestnika M. S.
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 września 2015 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Dnia 26 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w K. wydał postanowienie częściowe w sprawie z wniosku J. B. o zniesienie współwłasności.

W dniu 7 września 2015 r. do Sądu Okręgowego w K. wpłynęła skarga kasacyjna uczestnika tego postępowania M. S. „od postanowienia częściowego Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 marca 2010 r. (...) doręzonego wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi uczestnika w dniu 10 lipca 2015 r.”. W skardze uczestnik wniósł „o uchylenie postanowienia z dnia 26 maja 2015 r. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K.”.

Postanowieniem z dnia 16 września 2015 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił tę skargę. W uzasadnieniu wyjaśnił, że skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. ze względu na niepodlegający usunięciu brak konstrukcyjny: nieoznaczenie zaskarżonego orzeczenia w sposób wymagany w art. 398⁴ § 1 pkt 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. wskutek błędnego wskazania jego daty.

W zażaleniu na to postanowienie uczestnik podniósł, że wynikające z oczywistej omyłki pisarskiej błędne oznaczenie jednego elementu zaskarżonego orzeczenia - jego daty - przy prawidłowym oznaczeniu pozostałych elementów: sądu, który wydał orzeczenie, sygnatury akt sprawy, uczestników postępowania - identyfikujących dostatecznie to orzeczenie, nie dawało podstaw do odrzucenia skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać pod rygorem odrzucenia bez wzywania do uzupełnienia (art. 398⁶ § 2 k.p.c.) oznaczenie zaskarżonego orzeczenia wraz z wskazaniem zakresu zaskarżenia. Chodzi o wskazanie danych pozwalających na jednoznaczną identyfikację zaskarżonego orzeczenia oraz określenie granic rozpoznania kasacyjnego (por. art. 126 § 1 w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 1 k.p.c., a także postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 60/05 i 13 listopada 2003 r., I CK 373/03).

W sprawie mimo błędnego wskazania daty jednoznaczna identyfikacja zaskarżonego orzeczenia była możliwa. Z pozostałej treści skargi, w szczególności

z wniosku kasacyjnego wynikało w sposób niebudzący wątpliwości, że skarga uczestnika dotyczy postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 maja 2015 r. Błędne wskazanie w skardze daty zaskarżonego orzeczenia stanowiło jedynie oczywistą omyłkę pisarską, a takie omyłki nie powinny negatywnie wpływać na możliwość wywołania przez pismo procesowe właściwych skutków, związanych z jego wniesieniem (art. 130 § 1 k.p.c., por. też postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lutego 2005 r., V CZ 185/04). Od sądu wymaga się starannej interpretacji i oceny prawidłowości wnoszonych do niego pism procesowych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2014 r., II CSK 410/13 i 5 marca 2015 r., V CNP 14/14). Odrzucenie w rozpatrywanych okolicznościach skargi kasacyjnej uczestnika przez Sąd Okręgowy było wyrazem skrajnego formalizmu, stanowiłoby sankcję całkowicie nieadekwatną do popełnionego uchybienia.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.